

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Jarmily Urbancovej v právnej veci navrhovateľa **Ing. S. S.**, bytom L. proti odporcovi **Obvodnému pozemkovému úradu v S.**, so sídlom Hollého 750, S., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu z 24. apríla 2009 č. 87/2009-627/04-FIA, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 24. novembra 2009, č. k. 38Sp/57/2009-29, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 24. novembra 2009, č. k. 38Sp/57/2009-29 **mení** tak, že rozhodnutie Okresného pozemkového úradu v S. z 24. apríla 2009 č. 87/2009-627/04-FIA v časti, v ktorej nebolo vyhovené žiadosti navrhovateľa o priznanie vlastníctva k parcelám č. X. a X. zapísaným na PKV č. X. pre k. ú. K. **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie.

V časti týkajúcej sa nároku na navrátenie vlastníctva, k pozemkom po P.V. rozsudok Krajského súdu v Trnave z 24. novembra 2009, č. k. 38Sp/57/2009-29 **potvrdzuje**.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie:

Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom potvrdil podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie odporcu z 24. apríla 2009 č. 87/2009-627/04-FIA. Týmto rozhodnutím odporca rozhodol o navrhovateľom uplatnených reštitučných nárokoch. Uplatnenému reštitučnému nároku k pozemkom v k. ú. S., PKV č. X., parc.č. X. z dôvodu, že nie je oprávnenou osobou, nevyhovel. A. S., ktorú označil ako pôvodnú vlastníčku, tento pozemok nevlastnila. Nároku navrhovateľa uplatnenému na pozemky zapísané v PKV č. X. pod parc. č. X. a parc. č. X., PKV č. X. parc. č. X. nevyhovel, pretože navráteniu vlastníctva bráni prekážka podľa § 1 zákona č. 503/2003 Z. z.. Reštitučnému nároku k nehnuteľnostiam v k. ú. S. zapísaným na PKV č. X. pod parc. č. X. a X.X. a na PKV č. X. pod parc. č. X. a X.X. nevyhovel, pretože navrhovateľ nie je oprávnenou osobou, keďže ním označená pôvodná vlastníčka pozemky nevlastnila. Reštitučnému nároku k nehnuteľnostiam v k. ú. K. zapísaným v PKV č. X. ako parc. č. X. nevyhovel z dôvodu, že pozemok neprešiel na štát alebo inú právnickú osobu, ale označená pôvodná vlastníčka je i naďalej zapísaná ako vlastníčka na príslušnom liste vlastníctva. Nároku k nehnuteľnostiam zapísaným v PKV č. X. pod parc. č. X. a X. nevyhovel, pretože navrhovateľom označená pôvodná vlastníčka tieto nevlastnila, z pôvodnej PKV boli odpísané do novozaložených PKV č. X. a X. v prospech iných vlastníkov. Nároku k nehnuteľnostiam vedeným v PKV č. X. pod parc. č. X. a X. odporca nevyhovel z dôvodu, že pozemky neprešli na štát podľa § 3 ods. 1 písm. j/ zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. X./1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 503/2003 Z. z.“), t. j. na základe kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok.

Krajský súd sa na základe včas podaného návrhu navrhovateľa vo svojom konaní zaoberal len výrokom vzťahujúcim sa k uplatnenému nároku na parcely č. X. a X. zapísané v PKV č. X., a to najmä s ohľadom na vyhodnotenie splnenia podmienok § 3 ods. 1 písm. j/ zákona č. 503/2003 Z. z., v zmysle ktorého sa pre navrátenie vlastníctva k pozemkom vyžaduje, aby tieto prešli na štát na základe kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok. Dospel k záveru, že táto námietka navrhovateľa je nepodložená.

V konaní o návrhu navrhovateľa krajský súd vychádzal z pojmu tiesne chápaného nielen ako jednorazový akt, ale aj ako dlhodobý proces, pod vplyvom ktorého fyzická osoba ako

vlastník urobila úkon, ktorý by inak v právnom štáte neurobila. Tieseň tak musí mať svoj základ v objektívne existujúcom a pôsobiacom stave, musí byť daný jej objektívny dôvod a súčasne musí byť pohnútkou pre prejav vôle konajúcej osoby.

Krajský súd sa stotožnil s názorom odporcu vysloveným v preskúmanom rozhodnutí, že na preukázanie tiesne v danom prípade nepostačuje iba nekonkrétne vyjadrenie navrhovateľa o tom, že jeho matka predmetné pozemky zdedila, nikdy ich nechcela predať, psychicky zle znášala, keď ju štát oslovil s návrhom na ich vykúpenie. Poukázal na to, že sám navrhovateľ uviedol, že okolnosti pozná iba z rozprávania, keďže v rozhodnom čase bol ešte chlapec, nebol do veci zainteresovaný. Za okolnosť dostatočne preukazujúcu tieseň nemožno, podľa názoru krajského súdu, považovať ani v návrhu uvedené tvrdenie, že až časom si spomenul, že ak by jeho mama nesúhlasila s predajom pozemkov, mohla by mať vážne problémy v zamestnaní, pričom by bola nútená zo zamestnania odísť, prípadne by ich rodina utrpela ďalšími postihmi, a to berúc do úvahy aj skutočnosť, že navrhovateľov otec prišiel o vedúcu funkciu v dôsledku odmietnutia vstúpiť.

Ohľadom námietky navrhovateľa - poukazu na nerozhodnutie o reštitučnom nároku uplatnenom 31. októbra 2007 v podaní označenom ako „Zaslanie doplňujúcich údajov k uplatnenému reštitučnému nároku evidovanému pod č. j. S 627/04-FIA“ krajský súd poukázal na to, že toto podanie obsahovalo aj skutočnosti týkajúce sa iných nehnuteľností než tých, ktoré boli predmetom konania vo veci reštitučného nároku začatého podaním z 31. decembra 2004. Uviedol, že aj keď z hľadiska formálnosti správneho konania mohol odporca toto podanie v časti novooznačených nehnuteľností zaevidovať ako nový reštitučný nárok, hoci nepochybne uplatnený po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty, a následne o ňom rozhodnúť samostatným rozhodnutím, táto skutočnosť nemá vplyv na správnosť rozhodnutia odporcu z 24. apríla 2009 (preskúmané rozhodnutie).

O trovách konania rozhodol krajský súd v zmysle § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250k OSP tak, že procesne neúspešnému navrhovateľovi nárok na ich náhradu v konaní nepriznal.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal v zákonom ustanovenej lehote (§ 204 OSP) odvolanie navrhovateľ. Namietal zákonnosť a správnosť rozhodnutia odporcu v časti, v ktorej rozhodol o nároku na pozemky zapísané v PKV č. X. pod parc. č. X. a X., a v časti nároku uplatneného k pozemkom po P. V.. Uviedol, že odporca od neho žiadal jasné preukázanie stavu tiesne a ako sa prejavovala u jeho matky v období uzavretia kúpnych zmlúv, ktorými previedla do vlastníctva štátu predmetné pozemky na výstavbu priehrady

a rekreačnej oblasti, kedy on sám bol ešte dieťa (mal 9 rokov). Práve s ohľadom na vek si na toto obdobie veľmi nespomína. Namietal, že odporca ho nepoučil a neinformoval o možnosti predloženia čestného vyhlásenia, ani o možnosti navrhnuť svedkov, ktorí by svojimi výpoveďami mohli hodnovernejšie doplniť preukazovanie tiesne, na čo mal prihliadnuť aj súd v konaní o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporcu.

Navrhovateľ ďalej vyslovil námietky voči postupu odporcu vo vzťahu k listinám týkajúcim sa pozemkov jeho starého otca P. V. Uviedol, že tieto listiny o pozemkoch zistil pri dokladovaní vo veci reštitúcie po svojej matke, ktorá bola jedinou dedičkou po P. V. a on sám je jediným dedičom po svojej matke. O pozemku vo vlastníctve starého otca predtým nevedel. Žiadal preto Najvyšší súd Slovenskej republiky o prehodnotenie tejto jeho žiadosti s cieľom doplniť a objasniť skutkový stav veci v otázke reštitúcie pozemkov po jeho starom otcovi.

Postup orgánov pri rozhodovaní o sporných reštitučných nárokoch označil navrhovateľ za jednostranný a rozporuplný, pričom podľa jeho názoru nie je namierený proti krivdám, ktoré sa stali za bývalého režimu a o ktorých nápravu s cieľom zadosťučinenia pre dotknutých občanov ide.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. K námietkam a tvrdeniam navrhovateľa obsiahnutým v odvolaní uviedol, že výsluch svedkov ako dôkazný prostriedok nemienil použiť, a to z dôvodu, že tieseň je subjektívny pocit, respektíve stav a nie udalosť, či skutočnosť, o ktorej by mohol svedok vypovedať tak, ako to predpokladá § 35 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok). Poukázal na fakt, že ani sám navrhovateľ pri ústnom pojednávaní neoznačil osobu, ktorá by o okolnostiach súvisiacich s predajom pozemkov pôvodnej vlastníčky A. S., rod. V. vedel. Navrhovateľ bol jej najbližším človekom a napriek nízkemu veku v čase predaja pozemkov mal neskôr dostatok sprostredkovaných informácií o subjektívnych pocitoch svojej matky.

K reštitučnému nároku týkajúcemu sa pozemkov P. V., starého otca navrhovateľa, evidovanému pod č. j. S 627/04-FIA z 31. októbra 2007, odporca uviedol, že tento nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom navrhovateľa zanikol, pretože si ho neuplatnil v zákonom ustanovenej lehote, t. j. do 31. decembra 2004 (§ 5 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z.). Vyjadril pochopenie s krivdou, ktorú navrhovateľ pociťuje, no súčasne zotrval na tom, že o nároku rozhodol v súlade so zákonom č. 503/2003 Z. z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné.

Navrhovateľ opravným prostriedkom a ani odvolaním nenapadol iné výroky preskúmaného rozhodnutia odporcu okrem časti týkajúcej sa pozemkov zapísaných v PKV č. X. pod parc. č. X. a X., a v časti nároku uplatneného k pozemkom po P. V.. Konanie v správnom súdnictve je viazané dispozičnou zásadou, z ktorej okrem iného vyplýva právo a povinnosť účastníka konania vymedziť rozsah preskúmania rozhodnutia správneho orgánu. Vzhľadom na uvedené sa Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) pri svojom konaní obmedzil len na výroky rozhodnutia odporcu navrhovateľom napadnuté.

V prejednávanej veci sa spornou stala otázka preukazovania stavu tiesne v prípadoch, kedy si osoba uplatní nárok na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa § 3 ods. 1 písm. j/ zákona č. 503/2003 Z. z. a nie je oprávnenou osobou podľa § 2 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z.. Oprávnenou osobou teda nie je osoba, ktorá sama bola v rozhodnom období (§ 2 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z.) previedla na štát vlastnícke právo k dotknutým pozemkom, pričom tak mala urobiť v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok.

Odporca uznal, že kúpna zmluva, ktorou pôvodná vlastníčka, matka navrhovateľa, previedla na štát pozemky zapísané v PKV č. X. pod parc. č. X. a X., k. ú. K., bola uzavretá za nápadne nevýhodných podmienok. Toto osebe však nestačí na to, aby navrhovateľovi ako oprávnenej osobe podľa § 2 ods. 2 písm. c/ zákona č. 503/2003 Z.z. mohlo byť navrátené vlastnícke právo k týmto pozemkom. Pre naplnenie podmienky § 3 ods. 1 písm. k/ zákona č. 503/2003 Z.z. je nevyhnutné kumulatívne spojenie nápadne nevýhodných podmienok uzavretia kúpnej zmluvy a tiesne, ako stavu limitujúceho slobodnú vôľu predávajúceho pri uzatváraní takejto zmluvy.

Konanie podľa zákona č. 503/2003 Z.z. je osobitným druhom správneho konania. Pozemkový úrad je teda pri svojom konaní a rozhodovaní povinný postupovať ako v zmysle ustanovení zákona č. 503/2003 Z.z., tak aj zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) (§ 5 ods. 3 zákona č. 503/2003 Z.z.).

Jednou zo zásad správneho konania pretavenou do jednotlivých ustanovení správneho poriadku je zásada materiálnej pravdy, a teda povinnosti správneho orgánu vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Správny orgán pritom nie je viazaný návrhmi účastníkov konania (§ 32 ods. 1 správneho poriadku), ale sám aktívne vyhľadáva a zisťuje dôkazné prostriedky na preukázanie skutočností rozhodných pre posúdenie veci. Osobitne sa táto požiadavka prejavuje v prípadoch, kedy treba odstrániť rozpory alebo nejasnosti, ktoré vyplynuli z tvrdení účastníka konania. Vykonávanie dôkazov nie je viazané iba na určité štádium konania; podľa potreby sa dokazovanie vykonáva na prvom stupni aj po odvolaní alebo v štádiu prejednávania veci pred odvolacím správnym orgánom. Súčasťou tejto povinnosti je aj povinnosť riadne poučiť účastníka konania o možnostiach preukázania skutočností. Zistenie úplného a presného stavu vecí je základným predpokladom zákonnosti a správnosti rozhodnutia správneho orgánu.

Zásada materiálnej pravdy je upravená najmä v ustanovení § 3 ods. 4 správneho poriadku a ďalej konkretizovaná v ďalších ustanoveniach správneho poriadku (§ 32 a § 46 správneho poriadku). Zásadu materiálnej pravdy treba aplikovať spolu so zásadou zákonnosti a zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§ 34 ods. 5 správneho poriadku), ktoré sú vlastne jej základom. Táto zásada vyslovuje požiadavku, podľa ktorej správny orgán je povinný zistiť skutočný stav veci, teda subsumuje aj požiadavku zistiť úplný a presný stav veci. Za zistenia skutočného stavu veci treba považovať zistenie všetkých skutočností, ktoré sú podľa príslušného hmotnoprávneho predpisu právne významné. Správny orgán je povinný hodnotiť každý dôkaz samostatne a potom všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov musí správny orgán náležite odôvodniť v odôvodnení rozhodnutia (§ 34 ods. 5 a § 47 ods. 3 Správneho poriadku).

V súlade s ustálenou judikatúrou (napr. rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 93/1997, č. 12/1998 ZSP, 2Sž-o-KS 1/2004, č. 95/2006 ZSP, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/08 z 26. februára 2009) pod pojmom „tieseň“ treba rozumieť taký hospodársky, sociálny alebo psychický stav, ktorý na konajúceho dolieha takým spôsobom a takou závažnosťou, že urobí právny úkon, ktorý by inak neurobil alebo u dvojstranných konaní by úkon neuzavrel. Tieseň musí mať základ v objektívne existujúcom a pôsobiacom stave, musí pre ňu byť daný objektívny dôvod a súčasne sa musí stať aj pohnútkou pre prejav vôle konajúcej dotknutej osoby tak, že koná vo svoj neprospech. Pritom tieseň nemožno chápať ako jednorazový akt, ale aj v širších súvislostiach ako dlhodobý proces, ktorého výsledkom bolo to, že fyzická osoba urobila ako vlastník úkon, ktorý by inak v právnom štáte neurobila.

Preukazovanie tiesne teda spočíva aj v zisťovaní objektívnych (vonkajších) okolností, ktoré pôsobili a mohli pôsobiť na osobu pôvodného vlastníka s tým, že sa posudzujú ich spôsobilosť ovplyvniť slobodnú vôľu pôvodného vlastníka na, v tomto prípade, uzatvorenie kúpnej zmluvy.

Hoci odporca z pripojených listín zistil, že kúpna zmluva medzi Československým štátom a pôvodnou vlastníčkou predmetných pozemkov (matkou navrhovateľa) bola uzavretá za účelom výstavby rekreačnej oblasti, z odôvodnenia jeho rozhodnutia nie je zrejmé, ako túto okolnosť vyhodnotil v súvislosti so zisťovaním prípadného stavu tiesne (Keby pôvodná vlastníčka neuzavrela túto kúpnu zmluvu, bolo by jej vlastnícke právo k pozemkom zachované? Ak nie, poskytovalo jej uzavretie kúpnej zmluvy istú výhodu, resp. sa mohlo javiť výhodnejšie ako iná forma prechodu vlastníctva k predmetným pozemkom na štát?).

S ohľadom na to nemožno bezvýhradne akceptovať postoj odporcu prezentovaný v jeho písomnom vyjadrení sa k odvolaniu navrhovateľa, že nemienil ako dôkazný prostriedok použiť výsluch svedkov ako prostriedok na preukázanie subjektívneho pocitu tiesne matky navrhovateľa. Odporca oprel svoj záver výlučne o výpoveď navrhovateľa, ktorú nezasadil do kontextu objektívnych dejov a poznatkov o vonkajších okolnostiach realizácie výkupu pozemkov v danom čase a mieste.

Keďže navrhovateľ sám uviedol, že na okolnosti uzavretia predmetnej kúpnej zmluvy sa veľmi dobre nepamätá, mal ho odporca vyzvať na predloženie ďalších dôkazov a poučiť ho o možných dôkazných prostriedkoch. Správne orgány sú, ako im vyplýva z § 3 ods. 2 správneho poriadku, povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Odporca v konaní nerešpektoval túto povinnosť uloženú mu správnym poriadkom, čo malo za následok nedostatočné zistenie skutkového stavu a nepresvedčivé odôvodnenie jeho právneho záveru o tom, že nebola preukázaná tieseň, ako okolnosť podmieňujúca uzavretie kúpnej zmluvy pôvodnou vlastníčkou predmetných pozemkov so štátom.

S poukázaním na zistenie, že v správnom konaní nebolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie, najvyšší súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že zrušil rozhodnutie odporcu (§ 250q ods. 2 OSP a § 250ja ods. 3 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP), pretože zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci.

V ďalšom konaní odporca, súc viazaný právnym názorom súdu (§ 250ja ods. 4 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP a § 250r OSP), doplní dokazovanie v smere zistenia existencie stavu tiesne, v ktorej sa podľa tvrdenia navrhovateľa mala nachádzať jeho matka ako pôvodná vlastníčka pozemkov, najmä navrhovateľa riadne poučí o možnostiach dokazovania a dôkazných prostriedkoch, ktoré vo veci prichádzajú do úvahy. Po vyhodnotení vykonaných dôkazov (§ 34 ods. 5 Správneho poriadku) vo veci znova rozhodne a svoje rozhodnutie aj patričným spôsobom odôvodní tak, aby rozhodnutie zodpovedalo zákonu (§ 46 a § 47 ods. 3 správneho poriadku).

Pokiaľ ide o nárok na navrátenie vlastníctva, ktorý si navrhovateľ uplatnil k pozemkom po svojom starom otcovi P. V. v podaní doručenom odporcovi 31. októbra 2007, Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na § 5 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z., podľa ktorého právo

na navrátenie vlastníctva k pozemku môže uplatniť oprávnená osoba do 31. decembra 2004 na obvodnom pozemkovom úrade, v ktorého obvode vlastnila pozemok, a zároveň preukáže skutočnosti podľa § 3. Neuplatnením práva v lehote právo zanikne.

Keďže nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom po starom otcovi P. V. uvedeným v podaní doručenom odporcovi 31. októbra 2007 nebol predtým uplatnený, nemožno ho preto považovať len za doplnenie podania, ktorým si navrhovateľ v zákonom ustanovenej lehote uplatnil nárok na priznanie vlastníctva na pozemky po jeho mame A.S., rod. V. Lehota ustanovená v § 5 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z. je lehotou prekluzívnou, tzn. jej uplynutím právo na navrátenie vlastníctva zanikne, preto o tomto nároku navrhovateľa odporca nemohol konať a rozhodnúť.

Odporca ako štátny orgán je pri svojom konaní limitovaný ustanovením Čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Paragraf 5 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z.z. ustanovuje ako posledný deň pre uplatnenie nárokov na navrátenie vlastníctva 31. december 2004. Zároveň ustanovuje, že neuplatnením práva v lehote právo zanikne, z čoho pre pozemkový úrad vyplýva povinnosť nakladať so všetkými nárokmi uplatnenými po 31. decembri 2004 ako s neexistujúcimi. Nie je teda možné v ich prípade skúmať naplnenie podmienok podľa § 2 a § 3 zákona č. 503/2003 Z. z. a ani rozhodnúť o nich inak, ako zamietavo.

Krajský súd preto postupoval správne, ak v tejto časti opravnému prostriedku navrhovateľa nevyhovelo a preskúmané rozhodnutie odporcu v tejto časti potvrdil (§ 250q ods. 2 OSP).

V ostatných častiach rozsudok krajského súdu odvolaním napadnutý nebol, a preto ostáva nedotknutý.

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP s poukazom na § 250l ods. 2, § 250k ods. 1 a § 250ja OSP, pretože navrhovateľ si náhradu trov konania neuplatnil.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. januára 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková